ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Φίλε μου Ὄνε τοῦ Βαλαάμ, φώναξε στὸν προφήτη, ὁ λοχαγός, ἀρῆστε τοὺς ψαλμοὺς κατὰ μέρος. Ἐδῶ πρόκειται νὰ πολεμήσουμε. Καὶ δὲν σκοτώνουν τοὺς ὁπλοφόρους τοῦ Κοντοσταύλου, ξέρεις, μὲ τροπάρια !... Κόρπο ντὶ μπάκο λοιπόν ! Ἑτοίμασε τοὺς ἄνδρες !...

Ἔπειτα γύρισε σ' ἕνα νεαρὸ Οὐγενότο καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐλαφρόποδε, φίλε μου, κράτησε μιὰ στιγμὴ τὴ Γεζαβέλα, γιὰ νὰ βάλω τοὺς φλύαρους αὐτοὺς ψαλμωδοὺς σὲ θέση ποὺ ν' ἁρμόζῃ καλύτερα στοὺς νόμους τοῦ πολέμου.

Καὶ ὁ Φερουλλιὰκ ἐμπιστεύτηκε τὴ φοράδα του στὸ νεαρὸ Οὐγενότο κ' ἐπλησίασε στὸν ὄμιλο τῶν παιδιῶν καὶ τῶν γυναικῶν.

— Ἐί, σατανάδες ! τοὺς φώναξε, δὲν εἴσαστε καλὰ ἐκεῖ. Βρίσκεστε ἐκτεθειμένοι στὶς σαΐτες. Πάρτε λοιπὸν τοὺς κορμοὺς αὐτοὺς τῶν δένδρων, κάμετε ἕναν κύκλο καὶ μπῆτε μέσα γιὰ νὰ προφυλαχθῆτε.

Οἱ Οὐγενότοι τὸν ὑπάκουσαν κι' ἀμέσως ἐσχημάτισαν ἕνα εἶδος προμαχῶνος, ποὺ δὲν ἦτανε παρὰ λίγο στερεός εἰν' ἀλήθεια, ἦταν ὅμως κατάλληλος γιὰ ν' ἀνθέξῃ σὲ μιὰ πρώτη ἐπίθεση.

— Τώρα, κύριε Ὄνε τοῦ Βαλαάμ, ξαναπε ὁ Ρολάνδος, ξέρεις λίγο νὰ μεταχειρίζεσαι τὸ ξίφος ;

— Ἔχω ἕνα ρόπαλο, ἀποκρίθηκε ὁ προφήτης.

— Πολὺ καλά, ἀλλὰ τὸ ρόπαλο εἶνε ὅπλο τῶν ἀγρίων, ἐγὼ δὲ ἔχω τὴν ἀξίωση ν' ἀποδείξω στοὺς ὁπλοφόρους ἐκείνους, ὅτι εἴμαστε ἱκανοὶ νὰ μαχώμεθα σὰν ἄνθρωποι πολιτισμένοι.

— Ἔστω, εἶπε ὁ θεόπνευστος. Μὲ μαχαῖρι ὁ Δαυὶδ ἔκοψε τὸ κεφάλι τοῦ Γολιάθ. Δός μου μαχαῖρι !...

Ὁ λοχαγὸς ἔδωσε στὸν προφήτη ἕνα βαρὺ καὶ μακρὺ σπαθί, ἕνα εἶδος τρομερῆς σούβλας. Καὶ ἦτανε θαῦμα νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸν παράξενο ἐκεῖνο γέροντα νὰ κουνάῃ μὲ τὸ χέρι του τὸ ὅπλο αὐτὸ ποὺ τανε λίγο σκουριασμένο καὶ νὰ κάνῃ κινήσεις ποὺ ἐπρόδιδαν παλιὰ συνήθεια τῶν ὅπλων.

— Αἴ, φίλε μου Φερουλλιάκ. Θάλεγε κανεὶς ὅτι ἐσπούδασες στὴ σχολὴ τοῦ γενναίου συντρόφου μου, τοῦ λοχαγοῦ Κομμάρκου ! Δὲν περίμενα νὰ κρύβεται ἕνας ἀληθινὸς ὁπλοδιδάσκαλος κάτ' ἀπ' τὸ δέρμα τοῦ ἰσχνοῦ σκελετοῦ σου.

Ὁ προφήτης ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Κάποια ἀνάμνησις, πρὸ πολλοῦ θαμένη μέσα του τοῦρθε στὸ νοῦ.

— Μὴ μοῦ θυμίζῃς τὰ περασμένα ! εἶπε στὸν Φερουλλιάκ. Τὸ παρελθὸν εἶνε ἕνας μανδύας. Ἔβαλα στὸν μανδύαν αὐτὸν ἕνα βαρὺ λιθάρι, καὶ τὸν ἔρριξα στὰ κύματα τῆς λίμνης τῆς Ἀσφάλτου.

— Πολὺ καλά, ἂς τὸν ἀφήσουμ' ἐκεῖ, ἀποκρίθηκε ὁ λοχαγός. Καὶ εἶθε νὰ μπορέσουμε νὰ σεέλουμε γρήγορα καὶ τὴ διαβολική σου διάλεκτο, νὰ τὸν ἀνταμώσῃ ! Εἶνε καλὸ στὶς μάχες νὰ μὴν ἔχουν οἱ ἀξιωματικοὶ ἀνάγκη ἀπὸ διερμηνέα, γιὰ νὰ τοὺς ἐξηγοῦν τὶς διαταγές τους.

— Διάταξε κι' ἀκοῦμε ! εἶπεν ὁ προφήτης, μὲ ὕφος βαρύ.

Ὁ Φερουλλιὰκ κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε σιγά :

— Οἱ ψαλμοὶ τὸν ἐτρέλλαναν !

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν Οὐγενότων τοιμάζοταν. Τὶς λόγχες ποῦχαν προμηθευθῆ τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ κόμητος Κανδάλ τὶς ἔδεσαν στὶς ἄκρες μακρυῶν ράβδων.

Ἔτσι εὐχαριστημένοι, ποὺ εἶχαν ἐπὶ τέλους ὅπλα, νοιώθανε τὸν ἑαυτό τους γεμᾶτο ἐλπίδες καὶ θάρρος. Ἂν ὁ Ρολάνδος δὲν τοὺς ἀνεχαίτιζε, θὰ ὁρμοῦσαν νὰ συναντήσουν ἐχθρούς...

— Μιὰ στιγμή, κέρατα τοῦ Βελζεβούλ ! φώναξε ὁ λοχαγός. Μὴ βιάζεστε... Ἔγνοια σας καὶ θἄχετε ἀμέσως δουλειά... Δέκα ἄνδρες μόνο ν' ἀκολουθήσουν τὸν Ὄνο τοῦ Βαλαάμ, γιὰ νὰ φυλᾶνε τὸ στενό. Ἑκατὸ ἄλλοι ἂς κουφτοῦνε στοὺς θάμνους, κι' ἂς προσέχουνε στὰ νεύματά μου. Οἱ ἄλλοι ἂς μείνουν ἐδῶ.

Ἡ τριπλῆ αὐτὴ διαταγὴ ἐξετελέσθη γρήγορα. Ὁ Φερουλλιὰκ καβαλλίκεψε καὶ ξαναπε :

— Ἑκατὸ ἄνδρες δεξιά, ἑκατὸ ἀριστερά !

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως δὲν ἔμεναν ἄργοι καὶ οἱ ὁπλοφόροι τοῦ Κοντοσταύλου. Τοιμάστηκαν κι' αὐτοὶ κ' ὅταν ἀντήχησε ἡ σάλπιγγά τους ἄρχισαν νὰ προχωροῦν κατὰ τῶν Οὐγενότων.

Σ' ὅλο τὸ μῆκος τῆς πλαγιᾶς τοῦ βράχου ἀκούσθηκε τώρα ὁ θόρυβος τῆς προελάσεως. Πέτρες κυλοῦσαν μὲ κρότο στὸ βουνό, οἱ θάμνοι τρίζανε, τέλος δὲ βοὴ ἄγρια ἀνέβηκε ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ ὀροπεδίου καὶ ἔκανε νὰ τρομάζουν τὰ γυναικόπαιδα τῶν Οὐγενότων ποὺ βρισκόντουσαν μέσα στὴν ἀκρόπολη ποὺ εἶχαν σχηματίσει μὲ τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων.

Ἔπειτα φάνηκαν ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ κι' ἀπ' τὴν ἄλλη τῶν βράχων καμμιὰ εἰκοσαριὰ κεφάλια μὲ περικεφαλαῖες.

Τὰ στόμια τῶν τουφεκιῶν σηκώθηκαν.

— Κάτω, πρηνηδόν ! φώναξε ὁ Φερουλλιάκ, ποὺ, ὄρθιος ἀπάνω στοὺς ἀναβολεῖς του, ἀπαθής, μεγαλοπρεπής, ὑπερήφανος καὶ ἀτάραχος, σὰν νὰ διοικοῦσε παράταξι, ἐδέσποζε τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Οἱ νεανίσκοι ἔπεσαν χάμω. Ἀμέσως, σαράντα πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν.

— Τώρα, ἀπάνω τους ! διέταξε ὁ λοχαγὸς κι' ὥρμησε πρῶτος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

— Κάτω οἱ Οὐγενότοι ! Ζήτω οἱ καθολικοί ! φώναζαν οἱ ἀρματωλοὶ τοῦ Μονμορανσύ, μπαίνοντας μὲ ὁρμὴ στὸ ὀροπέδιο.

— Ζήτω οἱ καθολικοί, ἔστω, οὐρλιαξε ὁ Φερουλλιάκ, ἀλλὰ ζήτω τους γιὰ τελευταία φορά.

Κι' ἀφοῦ σημάδεψε τὸν πρῶτο ἀπὸ τοὺς ὁπλοφόρους ποὺ ἀνέβαιναν πρὸς τὸ μέρος του, ἄδειασε ἔναντίον του τὸ τουφέκι του καὶ τὸν ξάπλωσε κάτω. Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἦταν ὁ Ἄγγλος σωματάρχης τοῦ Κοντοσταύλου, Λοβελύ. Δυστυχισμένε Λοβελύ ! Ἡ σφαῖρα τοῦ πέρασε τὸ στῆθος. Ἔπεσε ἀνάσκελα κάτω ἀπ' τὸ βράχο καὶ παρέσυρε μαζύ του δυὸ ἀπ' τοὺς ἁρματωλούς του.

Τὸ πλῆθος τῶν Λουθηρανῶν σηκώθηκε τότε κι' ἕνας φράκτης ἀπὸ ἀτσαλένιες λόγχες ἀνεχαίτισε τοὺς ἐμπειροπολέμους στρατιῶτες τοῦ Κοντοσταύλου.

— Στροφὴ δεξιά, φώναξε τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ Σπαλατρόνε. Πῦρ !...

Μιὰ νέα ἐκπυρσοκρότησις ἀκούσθηκε. Ἡ τάξεις τῶν Οὐγενότων ταράχτηκαν κι' ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν πρὸς τὸ ὀχύρωμα ποὺ σχημάτιζαν οἱ κορμοὶ τῶν δένδρων. Ἀμέσως ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ Σπαλατρόνε ὥρμησαν ἐναντίον τους.

— Βρονταὶ τοῦ Θεοῦ ! Μήπως εἴσαστε ἀνανδροι ; βρυχήθηκε ὁ Φερουλλιάκ βλέποντας τί γινότανε. Ἀκολουθῆστε με, ἢ σᾶς τρυπάω ὅλους μὲ τὸ σπαθί μου !

Οἱ νεανίσκοι εἶχαν ὑποχωρήσει μονάχα γιατὶ δὲν ἦτανε συνεθισμένοι στὶς ἐκπυρσοκροτήσεις, καὶ γιατὶ ἐνόμιζαν ὅτι τὰ πυροβόλα ὅπλα εἴχανε δύναμη ἀκαταμάχητη, σὰν τὴν ἀστραπή. Ὅταν ὅμως εἶδαν ὅτι καὶ ἡ δεύτερη αὐτὴ ἐκπυρσοκρότησις ἔκανε περισσότερο κρότο χωρὶς νὰ φέρῃ σπουδαῖο ἀποτέλεσμα, συνῆλθον ἀμέσως καὶ πέσαν ἀπάνω στὸν ἐχθρό.

Ἤτανε τότε παράδοξο τὸ θέαμα, νὰ βλέπῃ κανεὶς τοὺς γηραιοὺς στρατιῶτες τοῦ Κοντοσταύλου, ἀπειθαρχικοὺς καὶ ἀταράχους ἀπέναντι τῶν Οὐγενότων, οἱ ὁποῖοι τοὺς προσέβαλαν τόσο ὁρμητικά. Οἱ βοσκοὶ ἐκεῖνοι, οἱ ξυλοκόποι, οἱ ξυπόλυτοι καὶ ἐντελῶς ἄπειροι τοῦ πολέμου χωρικοί, ἔκαναν θαύματα ἀνδρείας κάτω ἀπὸ τὶς κραυγὲς τοῦ Φερουλλιὰκ ποῦτρεχε παντοῦ καὶ τοὺς ἐνεθάρρυνε...

Ἡ μάχη εἶχε γίνει τώρα ὁρμητική, λυσσώδης. Οἱ ὁπλοφόροι τοῦ Κοντοσταύλου καὶ οἱ Οὐγενότοι τοῦ Φερουλλιὰκ πολεμοῦσαν μὲ πεῖσμα.

Ὁ Φερουλλιὰκ ἐνθουσιασμένος μὲ τοὺς νεοφώτιστους στρατιώτας του οὔρλιαζε σκορπίζοντας γύρω του τρομερὲς σπαθιές.

— Μπράβο γενναῖοι μου ! Κόρπο ντὶ μπάκο ! Χτυπᾶτε ! Χτυπᾶτε !...

Ἔξαφνα ρίχτηκε ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ καὶ ὁ Ὄνος τοῦ Βαλαάμ. Εἶχε βαρεθῆ πειὰ νὰ φυλάῃ στὸ μονοπάτι καὶ ὥρμησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς φωνάζοντας :

— Ἀνάστα ὁ θεὸς τοῦ Ἰσραήλ !

Ὁ γηραιὸς προφήτης χύθηκε ἀνάμεσα στοὺς στρατιῶτες τοῦ Μονμορανσύ, σὰ νἄχε στὰ στήθεια του πραγματικὰ ἐκεῖνο τὸν πύρινο θώρακα, μὲ τὸν ὁποῖο ἡ Ἀποκάλυψις ὁπλίζει τοὺς κακοὺς ἀγγέλους.

Οἱ ὁπλοφόροι στὴ θέα αὐτοῦ τοῦ γίγαντα κλονίστηκαν.

— Ντιάβολο ! οὔρλιαξε ὁ Ναπολιτάνος Σπαλατρόνε, ποὺ ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη εἶχε πολεμήσει ὁ ἴδιος σὰν ἀληθινὸς διάβολος.

— Ναί, τιποτένιοι ! φώναξε ὁ Ρολάνδος Φερουλλιάκ, εἶνε ὁ Διάβολος !

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ κοντόσταυλος Μονμορανσύ
(Πίναξ τοῦ Λιμουζὲν—Μουσεῖον Λούβρου)